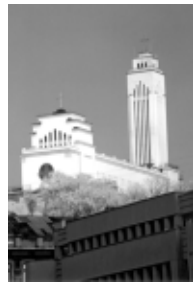

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švč. Veido Teresė: „Mano pašaukimas yra meilė!“

Šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švč. Veido Teresė (1873–1897) – vienuolė karmelitė, Prancūzijos ir pasaulio misijų globėja, Bažnyčios mokytoja. Tai viena iš mylimiausių ir žinomiausių šventųjų, dar vadinama Lizjė Terese, Teresėle, Karmelio Gėlele.

Visuotinė Bažnyčia šią šventąją mini spalio 1 d.

Terėsė Marten gimė Prancūzijoje 1873 m. sausio 2 d. katalikų šeimoje. Ji buvo jauniausia iš penkių seserų. Darmioje šeimoje Teresėlė gavo pirmąją tikros tėviškos ir motiniškos meilės patirtį, kuri persmelkė ir jos santykius su Dievu (Teresėlės tėvai dėl savo tikėjimo ir gyvenimo liudijimo yra paskelbti Dievo tarnais). Deja, 4 metų sulaukusi mergaitę išrinka skaudai netektis – miršta mama. Po jos mirties tėvas su dukromis persikelia gyventi į Lizjė.

Būdama dešimties metų Teresėlė sunkiai susirgo, tačiau stebuklingai per Sekmines pasveiko, išvydusi, kaip jai šypsosi Švč. Mergelė Marija. Šis laikotarpis labai svarbus Teresės dvasinei brandai: 1884 m. gegužės 8 d. ji priėmė Pirmąją Komuniją, jausdama ją kaip be galo artimą susitikimą su Jėzumi, o po mėnesio – Sutvirtinimo sakramentą.

Keturiolikmetę Teresę perkeičia staigi ir visą ją apimanti Kalėdų malonė: „Patyriau tvirtąjį ir galingąjį Dievą“, – rašo Teresė. Kaip savo atsivertimo vaisius ji aprašo ir artimo meilę, savęs pamiršimą, nusidėjėlių sielų troškulį. Teresė pradeda žygius norėdama įstoti į Karmelio vienuolyną: 1887 m. piligriminės kelionės į Romą metu ji išdrįsta kreiptis net į popiežių Leoną XIII, kad leistų jai, penkiolikmetei, tapti vienuole.

1888 m. balandžio 9 d. ji įstojo į Lizjė karmelčių vienuolyną ir po dvejų metų per Švč. M. Marijos Gimimo šventę davė pirmuosius vienuolinius įžadus. Jos troškimas – aukotis dėl sielų, melstis už žmones, ypač už kunigus. Ji ir pati trokšta tapti šventa, dvasinio įkvėpimo semiasi iš Evangelijos. Jaunutę vienuolę apšviečia ši Šventojo Rašto eilutė: „Jei kas yra mažasis, teateinie pas mane!“ (Pat 9, 4), kurios žodžiuose ji atpažįsta save. Per Dievo žodį ji atranda Jo meilę ir pati ją užsidega.

1895 m. per Švenčiausiosios Trejybės iškilnę ji pasiaukuoja Gailėtingajai Dievo Meilei. Šios atrastos meilės persmelktas visas Teresės gyvenimas. Ji rašė: „Meilė, gailėtingumas bus mano pašaukimas. Supratau, kad jei bažnyčia yra kūnas, sudėtas iš atskirų narių, tai negali stgti Jai ir paties būtiniausio bei prakilmiausio. Suvokiau, kad Bažnyčia turi širdį, o toji širdis liepsnoja meile. Supratau, kad vien Meilė žadina Bažnyčios narius veiklai. Ir jeigu Meilė užgestų, apaštalai neskelbtų Evangelijos, kankiniai atsisakytų lieti kraują <> Taip, aš atradau savo vietą Bažnyčioje; <> Mano Motinos Bažnyčios širdyje aš būsiu Meilė“

1897 m. rugsėjo 30 d., pakirsta džiovos, Teresėlė palieka žemiškąjį pasaulį, išgyvenusi jame 24 metus: „Aš nemirštu, aš žengiu į gyvenimą“

Po Teresėlės mirties seserys karmelitės išleidžia jos dienoraščius – „Vienos sielos isto-

riją“, kuri tapo skaitomiausia ir labiausiai vertinama religinė knyga pasaulyje (išversta į daugiau kaip 60 kalbų). Teresės kultas plito labai greitai. Jos kapą pradėjo lankyti būriai maldininkų, nes pasipylė žadėtasis „rožių lietus“ su gausiomis užtarimo malonėmis ir net stebuklais: antai 1908 m. gegužės 26 d. visą Lizjė sujaudino žinia, kad praregėjo akla nuo gimimo 4-erių metų mergaitė Reine Fouquet.

Šv. Teresės kūnas pirmą sykį ekshumuojamas 1910 m. rugsėjo 6 d. dalyvaujant vyskupui ir maždaug šimtui žmonių. Būsimos šventosios palaikai sudedami į švino karstą ir perkeliama į kitą vietą. Antrą kartą palaikai ekshumuojami 1917 m. rugpjūčio 9–10 d., o 1923 m. kovo 26 d. kūnas iškilmingai perkeliamas iš kapinių į Karmelio koplyčią.

1923 m. balandžio 29 d. Romoje švenčiama Teresės beatifikacija. 1925 m. gegužės 17 d. įvyko kanonizacija – popiežius Pijus XI paskelbė Teresę šventąja. 1927 m. gruodžio 14 d. šis popiežius ją paskelbė ir visų misijų globėja.

Daugelį metų būriai piligrimų atvykdavo į Lizjė šv. Teresės baziliką pasimelsti prie šventosios palaikų ir prašyti malonių.

„Aš norėčiau apkeliauti visą žemę, skelbti Tavo vardą... skelbti Evangeliją visuose penkiuose pasaulio žemynuose, ligi pačių tolimiausių salų... Norėčiau būti misioniere ne kelerius metus, norėčiau būti ja ligi amžių pabaigos...“ – pageidavo Karmelio gėlelė. Viešpats išpildė Teresės troškimą! Rengiantis minėti šventosios – viso pasaulio misijų globėjos – mirties šimtmetį prasidėjo didžioji jos relikvijų kelionė po pasaulį.

1997 m. spalio 19 d. popiežius Jonas Paulius II šv. Teresę paskelbė Bažnyčios Mokytoja dėl jos evangelinės išminties, atskleistos tobulu paprastumu. Ta proga jos relikvijos buvo atvežtos į Romą.

Nuo 1994 m. šv. Teresėlės relikvijos (jos stuburo slanksteliai) pradėjo keliauti po visą pasaulį skelbdamos Dievo meilės žinią ir berdamos rožių lietu – Jo meilės ženklus. Visur, kur tik lankosi jos relikvijos, suplaukia tūkstantinės Dievo ieškančios minios. Bažnyčios mokytojos relikvijos keliauja įdėtos į specialų 132 kg sveriantį relikvijorių, vadinamąjį „Šimtmečio relikvijorių“, kurį šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės šimtųjų mirties metinių proga padovanavo Brazilijos tikintieji.

Šv. Teresės palaikų kelionė – tai „malonės piligrimystė“, tai ženklas, kuris suaukia, primena ir skatina. Jis suaukia įvairių tautų minias, primena šios paprastos jaunutės merginos kelią į šventumą, pašaukimą būti meile Motinos Bažnyčios širdyje ir skatina įgyvendinti jos žinią kaip gyvą bei šiuolaikišką Evangelijos liudijimą. Nesuskaičiuojamos minios žmonių, ateinančių pagerbti šios šventosios palaikų, geriausiai įrodo, jog pats Dievas, gavęs iš šios karmelitės širdies meilės ženklų, šiandien nori paversti juos gausiomis malonėmis mums.

Gegužės 18 d. prasidėjo Šv. Teresės relikvijų piligriminė kelionė po Lietuvą. Jos pažadas po mirties iš dangaus siųsti rožių lietu lau-

Birželio 1-oji pirmoji – Tėvo diena

Jūs vyrai, mylėkite žmonas, kaip Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save. Taip ir vyrai turite mylėti savo žmonas tarytum savuosius kūnus..., o žmona tegerbia vyrą (Ef 5,25; 28; 33).

Mieli tėveliai, artėjant Tėvo dienai, Bažnyčia kviečia prisiminti savo pareigą šeimai, ne vien kaip materialiojo gerbūvio kūrėjo, svarbiausia, kaip dvasinių vertybių puoselėtojo.

Šiuo sudėtingu laikmečiu jaunimui dažnai labai sunku pasirinkti kas gera, o kas veda į pražūtį. Todėl būkime jautrūs, dėmesingi, mylintys savo šeimą, ypač ugdančias atžalas, kurios laukia iš jūsų švelnaus, padrąsinančio, patariančio, o ne nuolat barančio, smerkiančio, žeminančio žodžio. Būkite savo šeimai tarsi ažuolas, į kurį visada galėtų tvirtai atsiremti jūsų artimieji.

Tegul Gailėtingas Dievas laimina jūsų šeimą, Šventoji dvasia teikia išminties, o Jėzaus meilė dega jūsų širdyse.

Parapijos klebonas dekanas mons.
Vytautas Grigaravičius

kia ir mūsų visų. Per 45 savo viešnagės Lietuvos dienas Šventosios relikvijos aplankys visas vyskupijas, keliaus po miestų katedras, vienuolynus, kalėjimus, ligonines, primindamos visiems jos skelbtą vienintelę būtinybę: „Mylėti Viešpatį ir stengtis, kad Jis būtų mylimas.“

Lietuvos vyskupai savo laiszę kviečia tikinčiuosius priimti savo parapijose “ne tik regimąjį šios šventosios atėjimo ženklą – relikvijas, bet ir neregimąjį kvietimą praktiškai įgyvendinti dvasinės vaikystės kelią.

Šventoji Kūdikėlio Jėzaus ir Švenčiausiojo veido Terese, melski už mus! ”

Mūsų parapijoje Šv. Kūdikėlio Jėzaus ir Švč. Veido Teresės relikvijas pagerbsime birželio 25-27 d.

MALDA RENGIANČIJS RELIKVIJŲ SUTIKIMUI

Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Terese, nuolankumo, pasitikėjimo ir meilės pavyzdys!

Siųsk mums iš dangaus aukštybių rozes, kurių pilnos Tavo rankos:

☺ nuolankumo rožę, kad įveiktume savo puikybę ir priimtume Evangelijos jungą;

☺ pasitikėjimo rožę, kad visikai atsiduotume Dievo valiai ir išlėtums Jau Gailėtingume;

☺ meilės rožę, kad atvertume savo glėbį malonei ir pasiektume vienintelį tikslą, kuriam Dievas sukūrė mus pagal savo paveikslą ir panašumą, mylėti Jį ir padėti kitiems Jį mylėti.

Tu, kurios „dangus daryti žemėje gera“, padėk man ... (paminime savo reikalą) ir užtark mane pas Viešpatį dėl Jo garbės ir šlovės.

Amen.

(Parengta pagal interneto svetainių *katalikai.lt* ir *svteresele.lt* straipsnių medžiagą)

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Liturgija – Švenčiausios Trejybės veikalas**1. Tėvas – liturgijos šaltinis ir tikslas**

Pagrindinis liturgijos, ypač sakramentinės, tikslas yra Dievo garbinimas. Liturgija yra Dievo ir žmogaus vidinis susitikimas: Dievo, kuris asmeniškai kreipiasi į žmogų, ir žmogaus, kuris, Dievo malonės veikiamas, kreipiasi į Dievą. Bažnyčios liturgijoje Dievas Tėvas yra garbinamas ir šlovinamas kaip visų kūrimo ir išganymo palaiminimų šaltinis, jomis palaiminęs mus savo Sūnuje ir davęs mums išsūnystės Dvasią.

Laiminimas yra dieviškas veiksmas, kuris duoda gyvybę ir kurio šaltinis yra Tėvas. Visas Dievo veikimas, kol egzistuoja laikas, yra laiminimas. Nuo pat pradžios Dievas laimina gyvasias būtybes, ypač vyrą ir moterį. Dievo palaiminimai lydi nuostabius ir išganingus įvykius.

Bažnyčios liturgija pilnai apreiškia ir perduoda Dievo palaiminimą: tėvas pripažįstamas ir garbinamas kaip visos kūrimo ir išganymo palaimos šaltinis ir tikslas, šia palaima Jis mus pripildo savo išikūnijusiuose, mirusiuose už mus savo Sūnuje, o per Jį mums teikia Šventąją Dvasią Kristuje. Liturgijoje mes asmeniškai susitinkame su Dievu, bet per Kristų, mūsų Viešpatį. Sėdintis savo Tėvo dešinėje ir teikiantis Šv. Dvasią, Kristus Bažnyčioje veikia per sakramentus, kuriuos pats įsteigė.

2. Kristaus vaidmuo liturgijoje

Bažnyčios liturgijoje Kristus pirmiausiai ženklina ir sudabartina savo velykinę paslaptį. Savo žemiškojo gyvenimo metu Jėzus ją skelbė, mokydamas žmones ir savo veiksmais tiesė jai kelią. Jo valandai atėjus, Jėzus išgyvena vienintelį istorijoje įvykį, kuris nesibaigia. Ve-

lykinė Kristaus paslaptis negali likti vien tik praetytje, nes savo mirtimi Jėzus sunaikino mirtį. Tad prisikėlęs Kristus, duodamas apastalams Šv. Dvasią, jiems patikėjo savo pašventinamąją galią, ir jie tapo sakramentiniais Kristaus ženklais. Kad atliktų tokį didžiulį darbą – teikti arba perduoti išganymą – Kristus visuomet pasilieka savo Bažnyčioje, ypač jos liturginiuose veiksmuose. Jis pasilieka Mišių aukoje tiek kunigo asmenyje, tas, kuris anuomet patį save paaukojo ant kryžiaus, dabar aukojasi kunigui patamaujant, tiek dar labiau eucharistiniais pavidalais. Jis yra sakramentuose savo veikimu tokiu būdu, kad, kai kas nors krikštija, pats Jėzus krikštija. Jis yra savo žodyje, nes pats kalba, kai yra skaitomas Bažnyčioje Šventasis Raštas. Pagaliau kai Bažnyčia meldžiasi ir gieda giesmes, čia pat yra tasai, kuris pažadėjo: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu jų tarpe“ (Mt 18,20). Kristus yra kartu ir liturginė paslaptis. Jo žmogiškumo ženklais ir žmogiška veikla stengiamasi atskleisti Dievo meilę žmonėms.

3. Šventoji Dvasia ir Bažnyčia liturgijoje

Apaštalas Paulius laiške korintiečiams jauną krikščionių bendruomenę vadino Dievo Dvasios šventove: „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?“ (1 Kor 3,16). O šventovė statoma Dievui pagarbinti. Bažnyčia, pastatyta ant apaštalų ir pranašų pamato, auga ir plečiasi kaip Viešpaties šventovė: vieta, kur gyvena Dievo Dvasia (plg. Ef 2,20-22).

Taigi ir liturgijos metu Šventoji Dvasia dalyvauja kartu su Kristumi išganymo darbe. Jos dėka Bažnyčia yra glaudžiai susivienijusi su

Kristumi. Bažnyčia dalyvauja Sūnaus šlovėje. Sūnaus, kuris liturgijoje per Šv. Dvasią šloviną Tėvą ir Jam dėkoja. Tai yra kartu Kristaus ir Bažnyčios Dvasia.

Evangelijoje aprašomas Šv. Dvasios vaidmuo Kristaus žemiškajame gyvenime: žodis išikūnijo per šv. Dvasią, Dvasios vedamas Kristus pasiryžo savo auka išganyti žmones. Miręs ir prisikėlęs atsiuntė Šv. Dvasią Jį įtikėjusiems. Kaip ir savo žemiškajame gyvenime, taip ir įžengęs į dangų, Jis nenustoja pats gyventi Šv. Dvasioje ir siųsti Ją žmonėms, per Dvasią Jis nuolat yra savo Bažnyčioje: apšviečia, moko ir sustiprina įtikėjusius ir atsivertusius. Todėl mūsų laikai vadinami Šv. Dvasios laikais, nes Ji tęsia Kristaus darbą žemėje. Tik Jai veikiant liturgija gali sutelkti tikinčiuosius į Viešpaties šventovę. Be Šv. Dvasios Bažnyčios liturgija netaptų Kristaus veikimu, žemiškoji liturgija nesivienytų su dangiška.

Liturgijoje v. Dvasia yra Dievo tautos tikėjimo mokytoja. Ji veikia Bažnyčioje ir trokšta, kad mes būtume gyvi prisikėlusio Kristaus gyvenimu. Sakramentais teikdama Kristaus paslaptį, Ji rengia Bažnyčią susitikti su Viešpačiu. Tam turi rengtis ir visa liturginė bendruomenė.

Tad liturgija apibūdinama kaip Dievo priartėjimas prie mūsų ir mūsų atsigręžimas į Jį. Abiem atvejais mes einame su Kristumi ir Šv. Dvasia, kuri yra visa ko pradžia ir pabaiga. Šv. Dvasios uždavinys liturgijoje yra parengti tikinčiuosius susitikimui su Kristumi, Jį liudyti ir palaikyti gyvą. Jo atminimą. Ir būtent Dvasia vienija, jungia tikinčiuosius vienus su kitais, jungia ir su Kristumi.

Dvasinis skaitymas

Adolfas Daukšienė

Bėgame, skubame, lekiame paskui kosminiu greičiu skriejančių gyvenimo traukinį ir retai kada susimąstome, ką pasiimsime į amžinybę, į kurią nejučiomis ir nesidairydami į šalis kasdien artėjame. O pasiimti galėsime tik meilę, nes skrendame į Meilę. Viso kito – neatsileidimo, kietaširdiškumo, teisimo, agresyvumo, žiaurumo, nemeilės – teks atsisakyti. Kaip? Labai paprastai. Leiskimės būti mylimi mūsų dangiškojo Tėvo, kurio vienintelis teisingumas yra GAILESTINGUMAS.

Prisiminkime patį gražiausią Evangelijos pagal Luką epizodą apie sūnaus palaidūno sugrįžimą. Kiek gyvenimų jis apvertė aukštyn kojom! Perskaitytė epizodą, suvoki, kad „ne nusidėjėlis grįžta pas Dievą paprašyti Jo atleidimo, bet Dievas bėga paskui nusidėjėlių ir jį susigražina“ (Arso klebonas). Šį sūnaus klaidžio-

Nubausk mane bučiniu

jimų ir vergystės metų tėvas diena dienos, valanda po valandos budėdamas laukia, skvarbiu žvilgsniu tiria horizontą. Staiga – taip, tai tikrai jis! Tėvas leidžiasi bėgti (anuomet tai buvo nepriimtina suaugusiam žmogui). Meilės nekantumas nugali jo orumą. Jis neleidžia savo sūnui prieš jį suklupti. Sūnaus žodžius tėvas nutraukia širdimi, besidaužančia prie surastojo vaiko širdies. Koks sukrečiantis meilės apreiškimas! Viskas juk yra dar labiau neįtikėtina: prazuvelių ieškoti Tėvas išskubina savo Sūnų, ir šis, kad juos surastų, turės kęsti šaltį ir gyvulišką elgesį.

Tad drąsiai eikime su savo „bagažu“ prie klausyklos, ypač Dievo gailestingumo sekmadienį. Tėvo veidą ir Tėvo širdį turi kiekvienas kunigas. Kunigo žvilgsnis neskaičiuoja, netauoja, nerūšiuoja, neklijuoja etikečių, nežadi-

na gėdos ir nežemina. Jo lūpose – jokie priekaištai. Jo akyse – nė šešėlio kartėlio. Jo gestuose – nė krislelio paniekos. Tuo metu jis žvelgia į tai, kas tavyje geriausia, gražiausia, giliausia. Todėl gali jam pasakyti visa, viskuo prisipažinti, viską patikėti, viską atiduoti, atverti visas širdies žaizdas. Jis paims už rankos, atves į kelią, nurodys kryptį, atiduos savo širdį, kad keliautum po žvaigždėtus dangumi. Jo širdies plakimas suramins, pakeis tavo gyvenimą. Jo širdies dūžiais Viešpats išgydys tas gelmes, kurių nepasiekia žodžiai: „Tavo nuodėmės tau atleistos. Eik ramybėje“.

Mažosi Teresėlė nusikaltsi ištiesdavo rankas ir sakydavo: „Tėveli! Nubausk mane bučiniu.“ Atleidimas kaip liepsnojantis meilės bučinyš degina ir virpančias Tėvo lūpas, ir drėbančią vaiko širdį

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Gegužės 13 d. Kauno arkivyskupija organizavo piligriminį žygį į Šiluvą – vieną iš renginių, skirtą Mergelės Marijos Apsireiškimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui.

Visą savaitę laikėsis atšiaurus oras ir lietus neišgašdino tikinčiųjų. Jie gausiai registravosi, norėdami vykti į šią kelionę: Kristaus Prisikėlimo parapijai prireikė net penkių autobusų, turinčių po 50-60 vietų.

Parapijos aktyvas gerokai prieš mėnesį pradėjo rengtis piligriminiam žygiui, nes rūpėjo, kad viskas vyktų sklandžiai. Dar prieš Velykas visos organizacijos atnaujino parapijos veiklą atspindinčius standus, kuriuos vežėme parodyti Šiluvos tikintiesiems bei svečiams.

Piligriminis žygis į Šiluvą

Sekmadienio ankstyvą rytą piligrimus nužiuogino gaiva, kylanti saulė ir giedras be debesėlio dangus. Visi rekvizitai sukrauti į autobusus, plakatai su numeriais pakabinti ant priekinių autobusų langų, tikintieji papuošti geltonais šalikėliais, – ir lygiai septintą valandą penki komfortabilūs autobusai pajudėjo Šiluvos link. Kelyje kalbėjome rožinio „Džiaugsmingąsias paslaptis“. Akys pro autobusų langus nejučiomis nukrypdavo į gražiai žaluma pasidengusius, vietomis geltonai pražydusius rapsų laukus.

Štai ir Katauskių gyvenvietė, iš kurios turėjo prasidėti pėsčiųjų žygis į Šiluvą. Visi, kurie turėjo sveikatos porą valandų žygiuoti, išsirikiavo į eiseną, nusitęsusią gerą kilometrą.

Mes atvykome paskutinieji, todėl negirdėjome skambėjusių eisenos priekyje maldų ir giesmių. Tačiau akys iki valios galėjo grožėtis nuostabiomis apylinkėmis, o širdys dėkoti Motinai Marijai už išgirstus iš vakaro monsinjoro Vytauto Grigaravičiaus žodžius: „Motina Marija, mes gražiai Tave pagarbinsime, atsiųsk mums gražų orą!“

Taip vieniems meldžiantis, kitiems paprasčiausiai bendraujant, treiems grožintis atbūndančia gamta, pasiekėme Šiluvą, kur piligrimus pasitiko arkivyskupas, dekanas, būrelis kunigų. Atėjusi piligrimų minia pasklido po visą Šiluvą: kas nuskubėjo į baziliką, kas į koplyčią, kas į aikštę. Žmonės smalsiai apžiūrinė-

jo Kauno I dekanato parapijų, bažnyčių, Kunigų seminarijos standus, kurie buvo gražiai išrikiuoti prie kelio, vedančio į koplyčią.

Prieš 12 valandą skambus dekanato mons. V. Grigaravičiaus balsas sukviė visus į aikštę giedoti Švč. M. Marijos litaniją, o tuo tarpu balta puošni dvasiškių procesija artėjo prie lauke paruošto ir gražiai papuošto altoriaus (jį puošė mūsų parapijos floristė Inga Zukauskienė).

Šv. Mišių pradžioje dekanas pakvietė ben-

drai maldai už dvasiškius, Kauno miesto vadovus ir už mus pačius, prašančius Šiluvos Marijos užtarimo. Susirinkusius maloniai nudžiugino Kauno miesto mero A.Kupčinsko aktyvus įsijungimas į liturgiją.

Viešpats tarsi norėdamas parodyti, kad viskas yra Jo valioje, aidint Evangelijos ištraukai: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės“, atsiuntė lietaus debesį, bet tai truko neilgai.

Arkvivyskupas homilijoje kvietė vykdyti Dievo priesaką mylėti Viešpatį ir vienas kitą, kvietė tinkamai pasirengti artėjančiam Švč. M. Marijos Apsireiškimo Šiluvoje 400-ųjų metų jubiliejui.

Šv. Mišios baigėsi Švč. Sakramento adoracija, Jo garbinimu, procesija apie baziliką iki koplyčios. Ten arkivyskupas visus palaimino ir pakvietė į bendrą agapę mokyklos stadione.

Su dainomis grįžome namo, praturtinę dvasią, pailsėję nuo kasdienio šurmilio.

Dvasinės atgavos popietė

Gegužės 20 d. įvyko paskutinis projekto „Dialogas - Žodis ir spalva“ renginys. Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius padėkojo

projekto organizatoriui ir jo iniciatoriui aktoriumi E. Stancikui bei visiems susirinkusiems. Dekanas vylėsi, kad rudenį vėl tęsis panašūs susitikimai.

Menininkai yra savotiški apaštalai, jų žodis perteikiantis grožį, sužadina jausmus ir teikia vilties, kad nėra taip blogai, kad pasaulis gražus ir gyventi gera.

E. Stancikas padėkojęs rėmėjams, ypač A klinika vadovams, Arx Baltika Spaudos namams, pakvietė parapijiečius susitikti dar birželio 3 d., Tėvo dieną, tada skambės ne žodžiai, o muzika.

Aktorius Petras Venclova susitikimą taip pat pradėjo padėkos žodžiais: „Ačiū, kad neiškeitėt gamtos grožio į Vytauto Mačernio kūrybą.“ Jausmingai, išgyvendamas kiekvieną žodį, aktorius perteikė genialaus poeto Vytauto Mačernio eiles. Skambėjo ištraukos iš „Vizijų“ bei „Ateik, naktie, ir būki mano mylima“, „Einu, sustoju ir klausaus“, „Nėra pasauliū nė vienu namū“, „Gyvenimas - tai geidžiamas apsigavimas“.

Intarpuose aktorius prisiminė asmeninius išpūdžius, minint Šamelėje Vytauto Mačernio gimtadienį. Atrodytų, kad dar daug brandžių eilių galėjęs parašyti, tačiau, aktorius nuomone, V. Mačernis yra „išbaigtas poetas“, mylimas ir vertinamas iki šių dienų, ypač jaunų žmonių.

Susitikimo pabaigoje aktorius perskaitė laišką žuvusiems draugams Rainių miskylyje. Ir vėl liejosi eilės: „Gyveno duobkasy kapuos“, „Aš kadais šventai tikėjau meile“, „Prisikėlimas“ (pasak aktoriaus, pastarasis kūrinys dar nėra atspausdintas jokiaje knygoje). Ilgais plojimais buvo palydėtas aktorius, taip giliai suvokęs poetą, o iš salės nuskambėjo taikli nuomonė: „Nežinau, ar atsiras dar žmogus, kuris taip perteiktų V. Mačernį?“

Dailininkė Indrė Šataitė pristatė subtilią simbolių parodą „Kiekviena kita vakarienė“. Tai Paskutinės vakarienės interpretacijos, skatinančios sustoti, įsigilinti ir susimąstyti.

Ačiū rengėjams, šią gražią pavasario dieną suteikusiems atgaivą sielai.

Aldona Narušienė

Pirmoji Šv. Komunija

Gegužės 19 d. šv. Mišiomis mūsų parapijoje prasidėjo Pirmosios Komunijos šventė, kuri tęsis iki kito savaitgalio. Pirmajai Komunijai šiemet pasirengė 150 vaikų.

Ši savaitgalį Kristų į savo širdelės priėmė Žaliakalnio pradinės mokyklos mokiniai (tikybos mokytoja Virginija Juodpusienė). Visose trijose šv. Mišiose skambėjo vaikų išmoktos viena už kitą gražesnės giesmės (vad. Daiva Mažeikaitė). Susikaupę vaikų veidai rodė vidinį jaudulį pirmą kartą priimant Jėzų. Senelių ir tėvų akyse blyksėjo džiaugsmo ašaros.

Pirmoji v. Komunija - tai tik mažytis žingsnelis, pirmasis laiptelis į gyvą tikėjimą. Norime visiems vaikams palinkėti niekada nepaleisti iš savo širdžių Jėzaus, nepamiršti kasdienės, nors trumputės maldos, o kiekvieną sekmadienį būtinai dalyvauti šv. Mišiose, kad patirtumėte jų metu tekančias Kristaus malones.

Gegužės 26 d. vykusioje Pirmosios Komunijos šventėje klebonas monsinjoras V. Grigaravičius, sveikindamas mažuosius parapijiečius, kreipėsi į tėvelius pabrėždamas, kad vaikų tolesniam tikėjimo augimui ypač reikalinga jų pagalba ir rodomas katalikiško elgesio pavyzdys, kad jų vaikų gyvenimas bus sėkmingas tik tada, kai jį lydės Dievo meilė. „Padėkite savo vaikams pažinti ir mylėti Dievą bei patys aukite tikėjimu, su šeimomis dalyvaukite sekmadienio šv. Mišiose,“ - įsakmiai prašė monsinjoras.

Skaitytojų kūrybos skyrelis

A. Ledaitė

Mylimas Tėve

Mano vaikystės šventuos atminimuos
Tu ir iandien - kasdien gyveni
Paskui žagrę gimtinės arimuos
Nepavargdamas vienas eini.

Ten, gimtinės laukuos, sėjai grūdą
Ir palaiminti Dievą meldei.
Kad pripildytum maisto aruodą,
Šventą pareigą tėvo nešei

Tavo rankos mums kvepiančią duoną
Rieki tėviška tvirta ranka.
Kas suteiktų šiandien tiek paguodos?
Turim tau padėkoti už ką.

Ir ant rankų mane tu nešiojai,
Koksai didis u - augsiu, sakei.
Tu Tėvynę nuo priešų užstojai,
Okupantams atėjus verkei.

Ačiū Tau, mūsų mielas Tėveli,
iandien tu amžinybėj esi.
Tau atlyginti Dievas tik gali, -
Mes dėkojam maldų ilgesy

Piligriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminus:

Kristaus ir istoriniais Izraelio keliais (tesinys, pradžia 48 nr.)

Gidas Aleksas, pasakodamas Jeruzalės istoriją, kuri neatsiejama nuo Kristaus istorijos, vedė mus Kardo gatve – gatve, kuria krikščionys ėjo prie Kristaus kapo. Viskas priminė senovės laikus, nors dabartinė Jeruzalė yra 6 m iškilusi lyginant su tais laikais, kai gyveno Kristus.

Štai ir Raudų siena. Vyrų pusėje vyko šventė – trylikamečius bemiukus įšventino į vyrus. Moterys iš savo pusės, užsilipusios ant kėdžių, stebėjo iškilmingą procesiją, kurios priekyje buvo nešama tora. Po to vyko vaisės, ir moterys mėtė vaikams saldainius bei kitus gardumynus.

Pasivaikščioję po žemutinę Jeruzalę, tęsėme kelionę į Betliejų. Kun. Vytautas autobuse perskaitė Paskutinės Vakarienės aprašymą iš Evangelijos pagal Matą (Mt 26, 17-35), o įvažiuojant į Betliejų pakvietė apmąstyti, pajusti Kristaus buvimą šalia, perskaitydami Jėzaus gimimo istoriją pagal Luką (Lk 2, 1-21).

Betliejaus pasienyje pasikeitė gida. Miesto centre, vos išlipus iš autobuso, apspito pulkelis vaikų, įžūliai reikalaujančių išmaldos. Prie Jėzaus gimimo bazilikos prekeiviai taip pat įkyriai siūlė prekes, tris keturis kartus mažindami kainas.

Į Jėzaus gimimo baziliką įeinama pro labai žemas duris. Gidas paaiškino, kad iš trijų didžiųjų durų paliktos tik šios vienos, pačios žemiausios, kad kiekvienas įeidamas būtų priverstas nuolankiai pagarbinti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, Jam žemai nusilenkęs.

Bazilikoje pirmiausia išspūdi daro keturiomis eilėmis išsirikiavusios marmurinės kolonos ir išpuostas altorius. Iš viršutinės dalies nusileidome žemyn į niūroką grota, kur Kristaus gimimą liudija didžiulė sidabrinė Betliejaus žvaigždė. Tikriausiai visi, mintyse giedodami „Sveikas, Jėzaus gimusis!“, su jauduliu klaupėmės ir lietėme žvaigždę, o nuo degančių žvakių stengėms užsidegti savo žvakutes, kad galėtume Kristaus meilės šviesą parsivežti į namus.

Gretimoje grotoje apžiūrėję prakartėlę, perėjome į šv. Kotrynos bažnyčią (šv. Kotryna – pirmoji krikščionė kankinė). Tai nepaprastai puošni bažnyčia, už pagrindinio altoriaus turinti tris grotas. Viena koplyčia skirta šv. Jerominui atminti. Istorija byloja, kad čia jis slapstėsi, kai į lotynų kalbą vertė Evangeliją. Kita koplyčia, šv. Juozapo, primena Angelo apsilankymą sapne, kai per jį Dievas išpėjo apie gresiantį pavojų (Mt 2, 13-15). Trečioji koplyčia liudija Šv. Nekal-

tųjų Vaikelių išžudymą (Mt 2, 16-18).

Šv. Jeronimo grotoje kun. Vytautas aukojo šv. Mišias, per homiliją kviesdamas: „Būkite kaip Betliejaus žvaigždė, kviečianti ateiti prie Kristaus. Grįžkite namo atsinaujinę, kupini tikėjimo, meilės, gėrio ir džiaugsmo, kuriuo galėtume pasidalyti su kitais“.

Į Piemenėlių laukus atvažiavome pavakare. Gaubianti sutema suteikė paslaptinumą ir žadino vaizduotę. Ten aplankėme nuostabią A. Baluzį pastatytą koplyčią, panašią į piemenų palapinę, su spalvingais pano, vaizduojančiais kūdikėlio Jėzaus gimimo naktį (Lk 2, 8-20).

Lapkričio 11 d. buvo numatyta vykti į Alyvų kalną ir į dykumą prie Negyvosios jūros.

Dvasios tėvas kun. Vytautas Gedvainis pasveikino su gražiu rytu, kvietė džiaugtis Dievo dovana, kurią mums tenka patirti: „Būkime tikrais pilgrimais, kad Dievas ateitų, priglaustų, apgaubtų savo meile. Būkime pakviesti geros dienos“.

Jeruzalės gatvėmis artėjome prie Getsemanės sodų, kur Jėzus karštai meldėsi prieš būsimą kančią (Mt 26,36-46; Mk 14, 32-42). Iš tolo apžiūrėję rusų cerkvę, kuri pastatyta lygiai toje vietoje, iš kurios Kristus pakilo į dangų, priėjome Marijos kapą. Istorija liudija, kad po Marijos mirties kitą dieną susirinkę toliau gyvenantys apaštalai, atidarę kapą, rado jį pilną baltų rožių.

Getsemanės grotoje kun. Vytautas Gedvainis aukojo šv. Mišias. Homilijos pagrindinė mintis – nuoširdumas: Judas nebuvo nuoširdus, pabučiavimu išdavęs savo Mokytoją, Petrus tris kartus išsižadėjo Kristaus, tačiau vėliau nuoširdžiai atgailavo. Kunigas papasakojo apie įvykį Vokietijos kaime, kuriame buvo surengtas velykinis vaidinimas. Judą vaidino netikintis vyras. Kai jis blaškėsi su virve po sceną ieškodamas vietos pasikarti, prie jo pribėgo mergaitė iš salės ir pradėjo raminti: „Nedaryk to, aš tau padėsiu, eikim pas Mariją, ji tikrai tau padės“. Kai mergaitė suklypo prie Marijos, vyras nepajuto, kaip kartu pradėjo melstis – jis iškėjo Jėzų. Jam padėjo mergaitės nuoširdumas.

Po šv. Mišių apžiūrėjome Getsemanės baziliką, kitaip dar vadinamą Tautų bazilika, nes prie jos statybos prisidėjo daugelio tautų krikščionys. Prieblanda bazilikos viduje, Jėzaus maldos ir sielvarto uola, aptverta tarsi erskėčių vainikais, primena tą šurpią naktį, kai Jėzus, krauju prakaituodamas, meldėsi: „Tėve,

jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia! (Lk 22,42). Kiekvienas Alyvų kalno kampelis primena anų laikų įvykius: tai Marijos kapo grota, Marijos į Danguų Ėmimo bažnyčia, Suėmimo grota (Mk 14,43-52), Dangun Žengimo koplyčia (Lk 24,50-51; Apd 1, 4-11), „Tėve mūsų“ grota ir bažnyčia (Lk 11, 1-4; Mt 6,9-13), „Viešpats verkė“ bažnyčia (Lk 19, 41-44), išspūdingas senų alyvmedžių sodas, kuriame, spėjama, išlikęs nuo Kristaus laikų seniausias alyvmedis.

Nuo Alyvų kalno kaip ant delno atsiveria Jeruzalė, kurios fone ryškiausiai iškilęs auksinis Jeruzalės šventyklos kupolas.

Po pietų vykome per dykumą prie Negyvosios jūros. Pakeliui aplankėme Kumraną, kur saugomi Negyvosios jūros ir Izraelio istorijos rankraščiai. Šiuos neįkainojamus rankraščius, paslėptus septyniuose ašociuose, 1947 m. aptiko du beduinų piemenukai. Vėliau kasinėjant atrasta apie 40 000 pergamento ritinių, kuriuose buvo surašyta Negyvosios jūros istorija. Kumrane pamatėme atkastus senovės rūmų griuvėsius ir senovę primenančioje muziejaus menėje žiūrėjome filmą apie rankraščių atradimo istoriją.

Pagaliau atvykome prie Negyvosios jūros, nenutekamo druskingo ežero, kurio vanduo turi daug gydomųjų savybių. Skirtingai nei pirmą kartą, kai stebėjau šios jūros akmenuota pakrante, ši kartą nebuvo jokių akmenų, tik jūros dugne kojas maloniai kuto neištirpusios druskos gabaliukai. Deja, nebuvo natūralaus purvo, teko pirkti parduotuvėje. Nuostabiai graži diena, malonumas plūduriuoti vandens paviršiuje atgaivina, tarsi kažkas ranka nubraukė liūdesį ir slogią nuotaiką, kuri ant Alyvų kalno buvo apėmusi dėl žmonių aklumo ir žiaurumo.

Kaip ir Lietuvoje, taip ir Izraelyje žiema temsta greitai, todėl grįždami grožėjomės dykumoje blyksninciais beduinų gyvenviečių žiburiais, iš kai kurių palapinių švytėjo televizorių ekranai. Kitoje Negyvosios jūros pusėje matėsi Jordanijos žiburiai. Gidas Aleksas papasakojo apie beduinų papročius. Įdomu tai, kad beduinai yra aukštos moralės, net kariaudami jie stengiasi neužmušti vienas kito, antraip išliepsnotų kraujo kerštas. Ypač keršijama už moterį: jei viena žūtų, už ją turėtų užmušti keturis vyrus. Jei moteris viena palapinėje, joks svėtimas vyras neturi teisės užėiti pas ją.

Grįžome vėlai vakare. Kadangi rytojaus dieną išvykstame į Nataniją, tai su liūdesiu kovėme daiktus į lagaminus.

Birželis – Švč. Jėzaus Širdies garbinimo mėnuo

Raginame visus parapijiečius gausiai dalyvauti birželinėse pamaldose kiekvieną vakarą 17.30 val.

Birželio 10 d. – Švenčiausiojo Kristaus Kūno ir Kraujo šventė, Devintinės

Skaitydami Kristaus kančios istoriją pagal Joną, randame pasakojimą apie kareivį, kuris ietimi perduria Jėzui šoną ir tuojau išteka kraujas ir vanduo (plg. Jn 19,34). Šiame kraujyje ir vandeny, ištryškusiuose iš Jėzaus šono, matome ne tik Dvasią ir Žodį, bet ir Krikštą bei Eucharistiją – pagrindinius krikščionių sakramentus. Mūsų sakramentai kyla iš Kristaus kryžiaus. Iš atverto šono, iš ietimi perdurto širdies. Tokia Jo meilė iki galo mums, savo bičiuliams.... („Artuma“ 2006 m., birž • elis).

Birželio 17 d. mūsų bažnyčioje vyks Švč. Jėzaus Širdies atlaidai

Atlaidai yra laikinosios bausmės už nuodėmes, kurių kaltė jau panaikinta, atleidimas Dievo akivaizdoje. Atlaidai gaunami per Bažnyčią, kuri, turėdama Jėzaus Kristaus jai suteiktą galią surišti ir atišti, užtaria krikščionį ir atveria jam Kristaus ir šventųjų nuopelnų lobyną, kad iš gailėstinągojo Tėvo jis gautų laikinųjų bausmių už savo nuodėmes atleidimą. Bažnyčia tuo nori ne tik pagelbėti šiam krikščioniui, bet ir paskatinti jį daryti maldingumo, atgailos ir meilės darbus (iš Katalikų bažnyčios katekizmo).

Norint gauti visuotinius atlaidus, reikia priėti išpažinties ir Komunijos, pasimelsti popiežiaus intencija (bent TĖVE MŪSŲ ir SVEIKA, MARIJA) ir nebūti prisirišusiam prie jokios, net ir lengvos nuodėmės (Liturginis maldynas).

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis